

først og fremmest fredningsplanudvalgene, skal gøres bekendt med sager, der indbringes for landvæsensretterne. Fredningsmyndighederne får herved mulighed for at følge sagerne i landvæsensretterne, herunder udtale sig om det konkrete projekt, uden at man dog har sikkerhed for, at det fornødne hensyn tages til de fredningsmæssige interesser. Temmelig afgørende er det således, at der ikke i vandforsyningslovforslaget er hjemmel for landvæsensretten til at nægte at fremme et projekt ud fra fredningsmæssige hensyn.

Der er i forbindelse med kommissionens drøftelse af § 42, jfr. betænkningens side 188, særligt peget på, at der ved kommunale anlæg til vandindvinding og kommunale spildevandsanlæg er konstateret et behov for et organiseret samarbejde, og at problemerne i begge disse tilfælde navnlig søges afhjulpet ved tilvejebringelse af hjemmel for en repræsentation i landvæsensretterne. Det er endvidere bemærket i betænkningen side 267, at vandindvindingsanlæg i de fleste tilfælde må nyde forrang over for de fredningsmæssige hensyn. Det fremhæves dog, at der knytter sig betydelige fredningsinteresser til den nærmere udformning af vandindvindingsanlæggene, som på den anden side normalt vil kunne udformes med rimelig hensyntagen til disse interesser.

Der er god grund til at forvente, at de nye bestemmelser i vandforsyningsloven og vandløbsloven vil betyde en forbedring med hensyn til koordineringen af interesserne. Det er derfor ministeriet for kulturelle anliggenders hensigt at afvente disse bestemmelser gennemførelse i praksis, før man eventuelt iværksætter en særlig ordning i medfør af § 42 på dette område.

Det må dog kraftigt frarådes på forhånd særligt at udelukke anvendelsen af § 42, stk. 2, på vandforsyningsområdet og give dette område en særstilling i visse sager, så meget mere som sådanne anlæg allerede er omfattet af den gældende lovs § 9.

Hertil kommer, at den etablerede ordning efter vandforsyningsloven alene sikrer en kontaktmulighed under behandlingen for vandløbsretterne, medens § 42, stk. 2, vil sikre muligheden for en koordination, inden sagen indbringes for vandløbsretten på et tidligere tidspunkt, f. eks. når kommunens analysemateriale foreligger.

En særlig undtagelsesbestemmelse kan endvidere medvirke til en svækkelse af fredningsnævnenes og overfredningsnævnets kompetence, hvor spørgsmålet om sådanne anlægs etablering kommer frem i forbindelse med konkrete fredningssager.

Med hensyn til begrundelsen for ændringsforslaget, således som det fremgår af magistratens skrivelse, bemærkes, at man naturligvis ikke kan udelukke, at ordningen til tider kan virke forsinkende på det pågældende anlæg. Sådanne forsinkelser vil naturligvis indskrænkes, jo tidligere under planlægninger anlægsmyndigheden søger kontakt med fredningsmyndighederne og med de rådgivende fredningsorganer.

Vandforsyningslovforslagets § 16, stk. 3, fastsætter, at såvel byudviklingsudvalg som fredningsplanudvalg kan forlange, at en sag udsættes i indtil 6 måneder til overvejelse af, om en ønsket vandindvindingstilladelse vil komme i strid med en igangværende planlægning.

Spørgsmål 23:

Under henvisning til forslaget § 42, stk. 2, anfører Danske Elværkers Forening i vedlagte henvendelse, at man er enig i, at en nærmere fastlæggelse af omfanget af anmeldelsespligten ved opførelsen af el-anlæg ikke bør optages i selve lovteksten, men på den anden side ønsker man i overensstemmelse med naturfredningskommissionen at præcisere, at anmeldelsespligten må begrænses til primære højspændingsanlæg. Foreningen ønsker med henblik på opnåelse af en ensartet og sagkyndig behandling, at anmeldelse foretages til ministeren for kulturelle anliggender ved statens naturfrednings- og landskabskonsulent.

Ministerens kommentarer til det anførte udbedes.

Ad spørgsmål 23:

Den i besvarelsen af spørgsmål 21 omtalte ministerielle cirkulæreskrivelse af 2. september 1966, jfr. betænkningens side 373f., udarbejdedes i et snævert samarbejde med repræsentanterne for el-interesserne, og der var, når bortses fra Danmarks Naturfredningsforenings repræsentant i kommissionen, fuld enighed om, at de principper, den indførte, var så betydningsfulde, at udstedelsen ikke burde afvente kommissions-